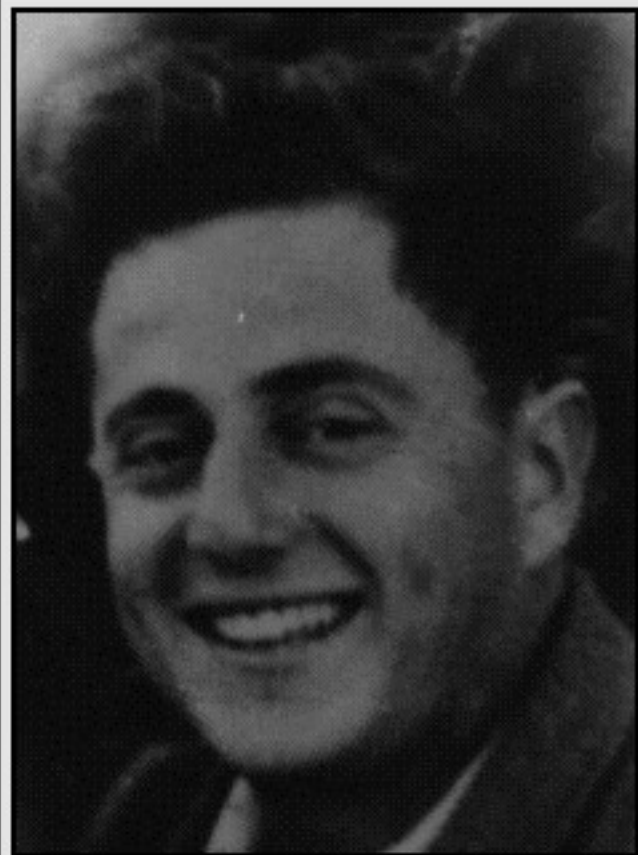

אזכרו של אויטה נארוז ז"ל

אויטה נארוז

ז"ל

פגישות

נשלחנו לנגב חובשים מספר.
עלי היה לרדת לנגב הדרומי — רביבים, חלוצה, מחמת הגשמים נשתבשה הדרך ונאלצתי להישאר שבוע ימים בניר-עם.
לא הכרתי שם איש והרגשתי עצמי „ירוקה“ בין הפלמחים ה„ותיקים“, אשר זמן שזתתם בנגב נמן בהם את אותותיו — בלתי מרוחצים ומגודלי זקן התאימו מאוד לסביבה.
נמרוד היה אז בצאלים, כשהגעתי למקום פגשתי נקי ומגולה, צחקתי לו ואמרתי שלא מתאים לוותיק כמוהו להיראות כה מצוחצח...
— „אינני נסחף עם הזרם — אמר לי — אינני חובב את גידול הזקנים, מעשה-נערות. ואת, קודם כל תסתדרי ותתאזרי בסבלנות, כי סבלנות נחוצה כאן לרוב.“

הדרך לנגב בסגרה.
התלישות מן הארץ, המזון הדל והגעגועים לחופשה — גרמו למרידות ולעייפות רבה.
כשהתאוננתי לפניו, באחד הימים, שנמאס כבר ואפסה הסבלנות — אמר לי:
— „חופשה, עדיין לא ברור מתי תינתן לנו, אך אחד הגורמים המכבידים ביותר על האנשים הוא חוסר הקשר והיעדר ידיעות על הנעשה בבית ולכן הכרחית יתר דאגה למכתבים ולעתונים — קשר דואר מסודר, מכתב להגיל דבר גדול הוא.“

כשבו לפני ההפוגה הראשונה ישבתי בחאולה. נקודה מרוחקת, דואר ועתונים לא הגיעו לחלוטין. לרדיו לא יכולנו להקשיב בגלל המחסור בסוללות. לא ידענו מאומה על הנעשה בארץ. הגיעו אלינו שמעות על ההפוגה, אולם לא היה ברור לנו מה משמעותה של הפוגה זו. אך כולנו ניתשנו שלגבינו „הפוגה“ פירושה חופשה.

כשבא נמרוד לבקרנו ניסינו „למצוץ“ מפיו חדשות ופרטים על החופשה הקרבה ובאה. אמר: „חופשה? אני חושב שעם ההפוגה נצטרך רק להתחיל לעבוד; במשך החודש עלינו להתאמן ולהתכונן הרבה. אבל — חייך — כשתיפתח הדרך ניסע בגיפ עד עין-חרוד!“ רעיון זה נראה בימים ההם כדמיון רחוק ומעודד.

ערב ההפוגה הראשונה. כיבוש ביר-עסלוג.
מקש שהתפרץ בבית לאחר הכיבוש גרם להרוגים ופצועים קשים. כל אותו יום היה עלינו לטפל בפצועים ולדאוג להעברתם. לפנות ערב נערכה ההלוויה ברביבים. הנופלים נקברו בקבר אחים — היו ביניהם מוותיקי הגדוד וחברי „רביבים“. כל אותו יום לא ראיתי את נמרוד.

חזרנו מההלוויה. בלב חלל ריק, לאחר מתיחות גדולה. ניגש אלי נמרוד, לחץ את ידי ואמר: „צריך להיות חזקים. עוד יבואו ימים אחרים“. שתקתי.

מדי פעם כשהייתי באה לצאלים היינו מרבים שיחה על עין-חרוד ואנשיה.
היה אומר: „נקודת הבוחן שלי לגבי אדם הן שתיים: המטרה אשר הציב לפניו וכוח הביצוע שלו. אין לתת למאורעות-החיים שיכוונו אותנו. כל מעשה יש לשקול ולתכנן; הכל אפשר

לכוון. צריך רק לדעת איך לעשות זאת."

כשטענתי שאדם איננו מכונה ולא תמיד ניתן להיות לפי חשבון — אמר:
"אדם אינו מכונה — אדם צריך לדעת לכוון את המכונה".

—

כשחזרה אמו מהשליחות בחוץ לארץ נסע להתראות עמה. פגשתיו ב"נו?" ממושר, רציתי לשמוע מפיו הרבה.

אמר: "הזמן היה קצר, את אמא כמעט שלא הספקתי לראות. בבית הייתי רק יום אחד. היה עלי להוביל שיירה בחזרה לנגב, הבאנו אמבולנסים והרבה חמרי רפואה. בבית דואגים מאוד ויש לכתוב מכתבים. ציוו עלי לשמור עליכם" — הוסיף בטון של אפסטרופוס.

תכופות נוהג היה לומר: "כשתיגמר המלחמה אני משתחרר וחוזר הביתה, מספיק להסיר תובב, צריך לעבוד וללמוד".

מדי פעם נהג לשרר דרישות שלום הביתה. וכן היה עליו לבשר לי על נפלם של חברינו. הכרתי כבר לפי קולו: "מהבית הודיעו לי..." — היה אומר, ושותק. שנינו שתקנו.

נמרוד, המוצק, היסודי, היציב והבלתי משתנה — — — במהי יד — — —

מפקד וחבר

(מפי פקודיו)

א.

נמרוד! רק זמן קצר הכרתיו. אולם בתקופה קצרה זו התקשרתי אליו במידה רבה. מיד עם בואו למחנהו הביא עמו משב של רענונות, צחוק וחיים. אוהב צחוק היה נמרוד. היתה זו שמחת חיים של כחור ארץ-ישראלי. בן משק, איש העבודה והאדמה, העומד ברגלים מוצקות על קרקע המולדת.

אולם עם כל רענונותו ועליזותו נשאר תמיד מפקד אחראי ורציני. מסור היה לפקודיו. תמיד דאג להם והשתדל לעזור להם הן בבעיות העבודה והן בבעיותיהם האישיות.

זכורני: בשעת שיחה, בשעה שהיה מסביר לנו את השקפותיו ומסרתה, הוקסמתי תמיד מדרך ההבעה והשיכנוע בה הירצה את דבריו. בידעה רבה, בהגיון היה מנסחם. קשה היה להתנגד לדבריו שהיו ספוגים בראש ובראשונה אהבה לאיש העמל העובד בזיעת אפיו ומלחמה למען זכויותיו וקשר עמוק למולדת. מאוד אהב את ארצנו. בכל הזדמנות היה יוצא לשוט בארץ וידע לגלות תמיד את הודה, בטיול האחרון שלו אתנו לגליל היה עוצר מדי פעם בפעם את הג'יפ, קופץ החוצה וחוזר כשבידיו אוסף עלים ופרחים.

ביום נפלו יצא נמרוד לקבוע מקומות להתישבות עולים. מקומות בהם יחיה האדם בשויון, אחות ושלוש ויעבור את אדמת המולדת בשמחה.

במותו אבד לנו מפקד, יותר ממפקד — חבר ומדריך.

מפקדת מחוז השפלה

ב.

הודש אחד בלבד היינו בחברתו, אולם לא היה צורך בתקופה ארוכה כדי לעמוד על אופיו ולהבין מה הוא מגלם בתוכו.

כשבאו ודוידעו לנו: „נמרוד יגיע אליכם“ — אחזו בנו שמחה ועידוד רב. טרם היכרנוהו, טרם ידענו עליו דבר, אולם כאשר שם זה היה נאמר על ידי מישתו מחבריו ומידידיו, עוררה בק צורת ההבעה בלבד רצון להפירו.

ולכשהגיע — היינו כולנו נבוכים: עמד לפנינו מפקד עז, צעיר מכני הארץ, וחבר פשוט ונאמן.

שניים היינו פקודיו ומאוד הוקסמנו ממנו. רבים היו כשרונותיו וסגולותיו בעבודה. לא פחות מהן בלטו סגולותיו בחיים עצמם.

שונה הייתי ממנו לפי השקפותי: אני דתי וחדור רוח אמונה ומסורת. לא אחת התפתחה בינינו שיחה או ויכוח בין שתי ההשקפות המנוגדות. וכאן הפליא תמיד בבהירות שכלו, ובעיקר בהגיונו הישר והחזק.

רבה היתה השפעתו עלינו, פקודיו, תמיד הצליח לשכנע בהגיונו. ראינו בו מפקד לדוגמא. אולם יותר מזאת שמחנו על החבר שבו, אמנם מבוגר מעט מאתנו, גדול יותר, אולם קרוב מאוד מאוד.

והנה לפתע הוקסמנו לשמע האסון. ואין נפשנו מסוגלה להשלים אתו. בנפלו אכזר לנו מפקד למופת וחבר, שאין כמותו רבים.

מפקדת מחוז השפלה

בדרך לקברו

... נמרוד, עלינו מקץ ירח ימים לפקוד את קברך. הלכנו שוחקים ולא דיכרנו. הלכנו והיינו פוקדים בלכתנו אה אותם המקומות בהם עיפרו רגליך, וראינו את הנזפים הרבים אשר ידעת אותם בעיניך ובנשמתך. הדרך היתה פתלתלה, נחרת צמא ואבק. הדרך היתה סעורה ומוזה בסופות וברקים. והדרך היתה הורסת אל צוקי השחם הנוגעים בשמים. עברנו על פני האדמה האַם וראינו את התפירות הנשונות והבתים ההרוסים; וראינו את השדות הנוכסים סביבם ומקבר אל קבר עברנו עד באנו אל קברך החצוב לרגלי ההרים. זכרנו את כולם, כי היו בשר מבשרנו ועצם מעצמותינו. נמרוד, אתה ידעת אותם, את הללו שנללו לפניך. את הללו שצעדת לסניהם בדרך האַש. חלקם של הקברים היה צופה ערבת הנגב האפורה. חלקם נשקף אל שפלת הדרום וחולות הגדוה. חלקם חצוב באדמת הסלעים האכזרית, אדמת ירושלים. חלקם צופה סמורדות והרים אל המפרץ הים. חלקם — בצמון נוף המדא והפאך.

לא ידענו את נפשנו כי רבים הנופלים. ועברנו בדרך בית גוברין, מקום הוגרו דמיד, וראינו את הנכול התוצה את אדמתנו, וראינו את רכסי ההרים הש בו יים, וראינו את פצעה הפתוח של האדמה, מקים עלתה האַש ששרפה את חיך והוא טרי ודמיו ובים, ודמיו ובים אל תוך נשמותינו. ואן מרפא, ובא חילון, ובא הלילה, וניצתו הכוכבים. והיינו חלכים בחשכה. חלכים בדרך אל קברך, והרוח היכחה במנינו. וקרעי עננים שיטטו בשמים האפלים, אובדי דרך. שמענו קולות עולים מתוך הלילה וניפיל על פנינו. ונכיר איש איש לפי קולו — וקולך ביניהם.

ויאמר אחד מבינינו: המתים אינם עוברים מן העולם. הם ממשיכים לחיות. הם עוברים בלילות לארצה ולרחבה של הארץ. הם נעים אל כל שדה קרב, אל כל גשר הרוס. הם תועים על הגבולות, הם שומרים הנצחיים של האדמה. הם ניצבים כוקפים בלתי נראים. הם צופים אלינו ונעים בשורותינו בלכתנו לקדש מלחמה. ובבוא יומנו וניפול אפיים על האדמה הזאת חיינו אף אנחנו היילים אלמונים כנדודם.

והמשכנו ללכת אל קברך והצלפנו בפרך המעלה, כי גבוה היה קברך וראשו בשמים. כי נשק לרקיעי הנצח, כי מונה היית במקום בו נפגשים גדלות הנפש ואומץ הרוח הנחושה, וטעורת החיים הבלתי נשברים, וחיוך התבונה והאור, ובאנו אל קברך ונחייצב בתוך הקהל והיתה דומיה גדולה עד אין שיעור. ואמך ואביך ניצבים קצמד סלעי שחם, ואין בכי, רק ש ה י ק ה ההורה את הרעם והחרדות, ואת האמונה, ואת מוקד השירים והעלילות, ופתע, נבקעו ההרים ועלו מעיינות הישועה ואמך ואביך ניצבים בתוך מפלי האור.

אותו לילה סערו השמים, הנשמים מביאי האביב הירוק, ידעתי כי מלבך יעלה עץ החיים ושרשיו באדמתך. ילדים ישחקו בצמרתו ויטפסו בו מעלה מעלה להשקיף אל האופקים הרחבים ואל השמים שאין להם חקר.

לפנות בוקר חזרנו אל החומות. מנגד ניצב האויב והאותות היו מבושרים סצרה.

חיים גורי

ה ע ת ק (המקור נמצא בתיק נמרוד להנצחת
החייל)

נמרוד לויטה

=====

במלחמת הקוממיות - מפקד הפלוגה הראשונה בנגב (פלוגה
כ" בגדוד השני); מפקד מרחב הדרומי, פגן מפקד הגדוד השמיני,
פוקד על כבוש ביר עסלוג; השתתף בפעצעים העיקריים בפערכות הנגב;
בין המפקדים והמארגנים של מלחמת הסיוור המקדימה לפעצע "עוכדה"
של כבוש אילת; השתתף בכבוש אילת; קצין המודיעין של מטה חטיבת
הנגב. לאחר המלחמה - קצין המודיעין של חטיבת הנגב (עד לפירוקה של
החטיבה); קצין המודיעין של מחוז השפלה.

מספרים על לויטה'ן מרדכי ז"ל

נפל בדרך בית גוברין - בכ"ג כסלו תש"י (14.12.1949) -
כפ"ר משעם המשכל והמוסדות המיישבים לקביעת הנקודות להקמת ישובים
חדשים באזור מספר עג'ור בית גוברין, בהרי יהודה.
שמו של מפלא השאלון: ליב לויטה.
התאריך: 20.11.52 המקום: עין חרוד החתימה: (-)

מכתב לסבא ולסבתא במוסקבה

ע"י חידה, 24.3.1937 (כ"ן 11)

הרבה זמן לא כתבתי לכם. כי עסוק הייתי בלימודים ובשבודה. ועתה הגיע חופש פסח והנה ישבתי הערב לכתוב מכתב. אני מחקשה לכתוב כי איני יודע מה בענין אתכם. אבל אכתוב לכם קצת מחיי בית-הספר. והעבודה אצלנו.

בית-הספר הוא ביתנו. אוכלים בו ולומדים. עובדים ומשחקים. כל היום אנחנו בבית-הספר. רק ישנים בחדרי ההורים. כך בחול ובדג.

אני לומד בכיתה ה'. מספר ילדי הכיתה 25 (משותף עם תל-יוסף). קיבוץ שכן לנו). לומדים ששה שיעורים והשאר — עבודה ומנוחה. לומדים: אנגלית, תנ"ך — גמרנו את מלכים א' בחשבון: קנה-מידה, זמרה, טבע, היסטוריה, דקדוק, עברית, גאוגרפיה, גנרלה, מלאכת-יד, תת-עמלות וכו'. בעבודה: יש לנו כעס של בית-הספר. חוץ מזה — עבודות כעס. אנחנו יוצאים לעזור למבוגרים במשק בעבודתם: קטיף, דיכול, גור, סלק ותדס וכו'.

בהברת הילדים בבית-הספר ישנה מועצת החברה. אשר נבחרת בכל כיתה וכיתה — שני ילדים מכיתה וחוז' מזה מורה ומטפלת. המועצה מכוונת את כל חיי החברה שלנו: בעבודה, בתרבות וכו'.

בכל בית-הספר ישנם 193 ילד. אני כל יום קורא עיתון. אני מתעניין במוליטיקה ובחיוד במצב בספרד וברוסיה. סבא יעקב פעם שאל מה השקפותי על הצולם השקפתי היא, שהפועלים יצלו לשלטון בעולם ויצרו מדינה מאוחדת של אחנה ושלוה ורעות. אני מאהל לפועלי ספרד נצחון מהיר והשמדת הפשיזם מהעולם.

שלוה ממני. להתראות בקרוב בצרף-אבות

בנתיבי הנגב הנצור

המארב בחלסה

במוקד 16.12.47 יצא מבולות מפקד סלונה ב', נמרוז, ששימש גם כמפקד המחוז הדרומי, לערוך סיור בחלוצה וברביבים הדרומיות. נוסף על כיתת הלוחי נוסעים עמו "בעלי המסיד" אחריה. בן מצטרף עמו אהרן שפולץ ז"ל, איש ועדת הבטחון של הקיבוץ המאוחד. שנוסע בתפקידו לבקר ולסייע בידי ישובי הנגב הנצורים, כולם יחידים, כהריסר נושאי נשק, ישובים על הסנדר האחד של הסלוגה, עם "החנצה הקדמית".

בהדרימם מצאלים, היה עליהם לחפש ולפלט מחדש את הדרך לחלוצה. מיום עליית הנקודה עברו כבר מספר שבועות ומאז מגיעים שמה מן העורף, דרך רביבים, בכביש באר-שבע-ציר-עסלוגה. ומסדה נוספת לסיור הזה: להבקיע בצד הדיחות את הדרך המתאימה ביותר, מאחר שנותק הכביש הראשי.

עד הגיעם לחלוצה, היתה כבר שעת-צהריים והם שוחים וסועדים בה. אהרן רזשם בפנקסו את הצרכים המידיים שדרושים לנקודה ומבטיח לשהות עמם יותר בשונו מרביבים... הסנדר ממשיך ומצטרף עמו גם ק, המאיו של רביבים, שבא לחלוצה למסור מנצינו ולסייע בידי המקום החדש. הדרך לרביבים הוצתה בכפר הערבי חלסה, שיושבת על חורבות חלוצה ההיסטורית. רק הסטיק הסנדר לצאת מן השער ולהרחיק, קרב לחצר מודיע ערבי ומספר שמשוה עלול להתרחש בחלסה. מתרכות שם כנוסיה והם מכינים מארב היה מאוחר מדי מלעצור את הסנדר שהרחיק והתקדם לקראת גורלו המיעד לו.

במבואות הכפר ניתן להבחין שמשחו בקרבו שלא כרגיל; פתחיה חנויות נעולים, התריסים אסומים וסביב לבאר אין אותה תנועה רגילה ושוקקת. משהו עצור מדי, מין שלנה שלפני סער. אך כמו במקרים שכאלה, איש אינו מנחש דבר הקוף יקוף את הסימנים לחשדנות יתירה שעמו. עומד במוצא הכפר, במקום שהדרך לוחכת למרגלות גבעה זרועה הריסות וקברים — הוא תל חלוצה — פוגש הסנדר במחסום שליכלום, בשורת אבנים שפוזרות לרוחב הדרך. ניצר שהונח בתפוח. הסנדר מדלג עליהן בקל — ורק עברם ניתן עליו מטר אש מדחית. כרד הקלעים שרקו ונקבו סביב, הנהג לא הידשה. לחץ על דושת הבנוין והסנדר זינק קדימה. מכתש אש בה מדהמת וכה חזקה, עד שלראשונה היה כל אחד חמה על עצמו שעמד חי ושלם והיה מוסיף ותמה למראה חבריו... הסנדר זרחיק עד שהיה נצנע במדרגה של הגבעה. במרחק של כ־300 מטר מן המארב, ועצרו לבדוק במצבם. מלם זנש חיש לצד הדרך כשנשקם נכון בידיהם. אחד גשאר ישוב במקומו. לא זע, לא מילט אנחה, רק כסף קמעה, ראשו שמוט מעט ופיו פעור כמשתומם... היה זה אהרון.

נמרוד הורה לנהג לנסוע לרביבים להחיש לו עזרת ראשונה. טרם ידענו שעזרה זו כבר מיותרת. קרקפתו היתה מחוצה כולה, נפגע בכדור "דומדום". עם הנהג נלוו שנים כתבטחת. כל היתר עמו להסתער כנגד המארב. משום־מה היה עליהם ברוד שיש לתקוף ולא להימלט. שהכרחי לתקוף ולא להתחשב ביהסרבותות. עלינו ותקפנו. בשעת ההסתערות אמדנו את מספר האורבים לשלושים. אבל בתדהמת הרגע הראשון היינו בטוחים שמספרם עוד רב מזה. רכס שלם ירה על הסנדר הנם. האויב שכב מאחורי עמדות מוכנות מראש. גלי האבנים ציינו את מקום העמדות. לפנינו השתרעה כתף גבעה זרועה גלי שרידים שנותנים טיסת. ומאפשרים איגוף.

(כאילו הייתה זו „כתף“ שנבחרה בקורס מ"כים לכיצוע הרגיל של „כיתה בהתקפה"... ובמיסתר זה, בתמרון, סמכו על עצמנו.

מיד הוצב המקלע לחפות על תנועת המאגמים שעלו וטיפסו ואיגפו מימין. נתכוונו להתקרב עד למרחק שאיפשר הסלת רימונים לתוך עמדות האויב. אלא שמיד נתגלו התקלות. נתברר שעמנו פצוע גוסף. ק. מרביבים. הוא הצליח לרדת מעל הסנדר אף מצבו רציני. חזונו נקוב בשני כדורים. דרוש היה לטפל בו מיד. אף לא חיתה עמנו כל „תחושת אישית“ (לקח שנחרתו) ק. נעץ לתוך חזונו השותת ממחסה מזוהמת, לעצור את שטף הדם. מישחו תוך בו היתר המשיכו בשלהם. להסתער. והנה מתחיל לאכזב הבראן. אינו יורה בצורות. נשלח אליו הנשק, שהיה עם המסתערים ואחרי דקות מספר הוא מצליח לתקנו. הבראן ממשיך לחפות.

המאגמים מתקדמים וקרבים. נראית מבוכה בין הערבים. אנחנו עולים עליהם סדר בלתי צפוי וכל עצם הענין אינו צפוי להם. שלא לפי התוכנית שלהם... מה ושם נראים מתוכם נסוגים. מישחו מצריח עליהם. המרחק כבר פחות ממאה מטר. חזונו שוב נדם הבראן ואנו גלויים למחצה נזכרם על טרשי הגבעה. אין חיפוי. גם הנשק אינו מסוגל עוד לעזור. הוא קורא ומכריז שריסים פגע במקלע ואין הוא נדרך יותר. מזל ביש! ההתקפה הופכת לחסרת-שחר לחלוטין. חמישה רובאים שכובים למול שלושים. ניתנת ההוראה לסגת.

נסוגים ממגמה למגמה. קבוצה מחפה על רעותה. הפצוע נישא קדימה. שנים תומכים בו והוא מחזיק עצמו למופת (חייל נתיק. מן „המחלקה הגרמנית“). הערבים מוסיפים לירות. אבל

אינם מנסים לנטוש עמדותיהם ולדלוק אחרינו. הנסיגה בחולות העמוקים קשה ביותר. בין שהיה לשהיה ניתן להבחין בהתרוצצות המרובה שמתחוללת בכפר ומעל לרכסי הגבעות שמעבריו. הם מזעיקים כנראה עזרה מסביב. יש לסגת מהר. אנחנו מניעים באפיסת-כוחות גמורה לתל קטן. שנישא קמעה מתוך הדיננות. מעין משלט קטן. ומסתדרים היקפית. מחכים עד יחזור הסנדר להסיענו. ננפשים.

בתוך חלסה נברה ההתרוצצות; נערים, נשים וגברים רצים אילך ושוב. ונפזרים בדבסיה. אנו בטוחים שזו תנועה המועיקה תגבורת. ואין אנו מסוגלים כלל לנחש מהו המחזה לאמיתו שמתרחש שמה. רק כעבור ימים נודע לנו שזו היתה המנוסה! מנוסת פחדים למראה עוזתם של יהודים.

כעבור שעה קצרה ראינו את הסנדר הדוהר אלינו בחזרה מרביבים. נוספנו לקראתו תוא בא לעברנו רעמו תגבורת מאנשי רביבים. לא היינו מסוגלים לחדש התקפה. דרוש היה מיד לטפל בפצוע. הסנדר נשא את כולנו לרביבים.

עד שנמרוד העביר דו"ח באלחוט ישבו כמה מחברי הקבוצה וטכסו עצה כיצד להעביר את ק. הפצוע לבית-אשל. בה נמצא רופא. יש מי שמקווה שאפשר להצליח ולחמוק במפתיע דרך באר-שבע. אך כולם סבורים שזהו מעשה המסוכן מדי עם פצוע. לבסוף הם מחליטים — אנשי הקבוצה — לגסוע עם הסנדר לקמפ הבריטי שבביר-עסלוג' הסמוכה. הם מכירים את מפקד המחנה ובודאי יעמיד לרשותם אמבולנס. דבר זה מתקבל על הדעת.

בְּדֶרֶךְ שֶׁל לֵילָה

לזכר נמרוד,

שלושים לנפלו בדרך, בהרי יהודה

אָדָמָה רִיחֲנִית וְחֹלְמָת.
לֵילָה סָהוּר עַד-אֵין-קֶץ.
שַׁעֲטַת הָרֶכָבָה הַהוֹלְמָת
עַל חֲזֵה הַכְּבִישׁ הַנּוֹצֵץ.

צֶל-עֲתִיק בְּמִפְנֵה הַדֶּרֶךְ,
תֹּאנָה עֲכָטָנִית וְגֵרוּמָה,
מֶרְחִישָׁה עָלִים וְגוֹהֶרֶת
בְּחִנוּעָה יְשִׁישִׁית, זְעוּמָה.

וְאֲנַחְנוּ עֲצוּמֵי-עֵינִים
נִשְׁאָאִים, נִשְׁאָאִים בִּיעָף.
מִתְרוֹנֵן כְּצֹחֹק עַל שְׂפָתַיִם,
רֶכָבָנוּ מִצְמִיחַ כָּנָף.

ופתאם, בעקול-הדרך,
שדה שתקני ואפל.
וכוכב בבהקה נמקרת
נתק וצולל,
צולל — —

ואנחנו עצומי-עינים.
לילה סהור עד-אידקז.
רתוקים אדמה ושמים
באור המוחזק.

זר בכל גלעד

ומערה עשנה וחלקת
כורעת מעבר לגיא.
ונער-רועים ועדר
צועדים לסתחה בחשאי...

פרדס מתריש וחורח
ובית. וצהר צחקן.
בכי-תינוק מרפרף ופולח
כנצת האביב בגן.